

DESÁTÁ KAPITOLA

Zvedl jsem ruku k obraně, když tu se tři dospělí vlci rozštěkali – ale ne na mě, ani na útočníka. Soustředili se na nějaké jiné nebezpečí, které se blížilo z chodby, a nepovšimli si, v jakém jsem maléru. Pozornost tomu nevěnovala ani Magda, ta jen klidně ležela jako předtím a zvědavě, ale nijak vyděšeně se na mě dívala. Než jsem stačil zasadit ránu, ten tvor, co mě držel, řekl něco asi jako *Gúrlááábššt*. Chtěl jsem na něj taky něco křiknout, ale mezi zuby jsem měl tu kost, a tak ze mě vyšlo jen zdušené zachrochtání. „Gúrlááábššt!“ vybafl útočník znovu, pak ale kost vyrval a místo ní mi na ústa přitiskl suché prsty.

Došlo mi, že nejsem v ohrožení života, a tak jsem se uklidnil a jen jsem podezřívavě sledoval toho tvora, který mě srazil k zemi. Polekaně jsem si uvědomil, že to je jeden z těch vybledlých, běloookých Strážců krve. Byl hubený a vypadal znepokojeně. Položil prst na rty i sám sobě, pak ukázal na vlky – ti štěkali jako o život – a potom zase na strop jeskyně, odkud seskočil. Dostrkal mě ke stěně, ukázal na úchyty pro prsty na skále a nato zmizel ve tmě.

Chvilku jsem váhavě postával, ale potom jsem se podíval na rozčilené vlky a lezl jsem za ním.

Na horní části skalní stěny byla trhlina a Strážce mě do ní zavedl. Sám vklouzl do menšího otvoru kousek vedle. Mlčky jsem čekal a srdce mi bilo na poplach. Pak jsem uslyšel, jak někdo na vzteklé vlky mluví. „Ticho!“ sykl ten hlas. „Sklapněte, čokli prašiví!“

Vlci přestali výt, ale dál výhruzně vrčeli. Vycouvali od ústí chodby a já jsem po chvilce uviděl nachovou tvář, jak vykukla ze stínu: vampýr!

„Vlci!“ odfrkl si vampýr a plivl na zem. „Mor na jejich oči!“ „Nech je plavat,“ ozval se druhý vampýr za jeho zády. „Když jim nebudeme lézt do cesty, ani si nás nevšimnou. Jenom tu hledají žrádlo.“

„Jenže jestli budou pořád blafat, můžou k nám přivést upíry,“ ucedil zlověstně ten první a já jsem uviděl, jak se mu po boku zalesklo ostří nože.

„Štěkají jenom kvůli nám,“ namítl jeho společník a táhl ho pryč. „Nechají toho, jen co...“

Hlasy utichaly a pak jsem je už neslyšel.

Když jsem získal jistotu, že je vzduch čistý, podíval jsem se do míst, kde se schoval Strážce krve, chtěl jsem mu poděkovat za tu nečekanou pomoc... jenže on tam už nebyl. Asi se vytratil, když jsem se zrovna nedíval. Zmateně jsem zavrtěl hlavou. Myslel jsem si, že se Strážci spřáhli s vampýry, protože když jsem utíkal před Kurdou a jeho kumpány, jeden z nich si nevšímal mých proseb o pomoc a nechal mě jim napospas. Když mi tehdy nepomohli, proč mi pomáhají teď?

Pořád jsem o tom dumal, ale slezl jsem dolů k vlkům. Pořád ostražitě čenichali, ale už přestali vrčēt. Za chvíli se Magda

zase vydala na cestu, vedla nás dál do Hory a my šli za ní. Vlekla se ještě pomaleji než předtím, i když jsem nevěděl, jestli je to kvůli vyčerpání, anebo kvůli hrozbě vampýrů.

Po několika hodinách jsme došli do dolních Síní v nejvyšší části Hory, ale vyhnuli jsme se jim. Jednu chvíli jsme procházeli znepokojivě blízko kolem skladišť. Slyšel jsem, jak upíři za stěnami pracují, asi už chystali hostinu, která začne po Kurdově uvedení na trůn. Zadržel jsem dech a pár minut jsem naslouchal, ale znělo to jen tlumeně, a tak jsem zase brzy vyrazil, protože jsem měl strach, aby nás některý z nich neodhalil.

Pořád jsem čekal, kdy se už Magda zastaví, ale ona nás vedla výš a výš, do vyšších částí Hory, než bych považoval za možné. Už jsem si začínal myslet, že nemůžeme být daleko od samotného vrcholku, ale vtom jsme narazili na chodbu, která hodně strmě stoupala. Magda si ji prohlížela, pak se otočila a zadívala se na mě – podle výrazu jejích očí jsem poznal, že mě přivedla nejdál, jak mohla. A když jsem se už vrhal dopředu a chtěl jsem zjistit, kam chodba vede, Magda udělala čelem vzad a klopýtala pryč.

„Kam jdeš?“ zavolal jsem na ni. Vlčice se zastavila a ohlédla se po mně. V očích měla unavený a smířený výraz – vylézt tam nahoru nedokáže. „Tak tu počkej, my tě pak vyzvedneme,“ pověděl jsem jí. Magda si odfrkla, hrábla tlapou do země a naježila srst. A já měl najednou pocit, že se chystá na smrt. „To ne,“ řekl jsem přiškrceně. „Lehni si tady, odpočiň si, a určitě...“

Magda mě přerušila krátkým potřesením hlavy. Když jsem se jí zadíval do smutných očí, začínal jsem chápat, že přesně tohle chce. Když se na tuhle cestu vydala, věděla, že to

bude nad její síly. Přesto se rozhodla ji podstoupit a raději svou smrtí něčemu prospět, než aby se ještě jedno dvě roční období vláčela se smečkou a umírala pomalu a žalostně. Byla se svou smrtí smířená a přijímala ji bez reptání.

Přidřepł jsem si, pohladil jsem unavenou vlčici po hlavě a jemně ji podrbl na řídké srsti za ušima. „Díky,“ řekl jsem prostě. Magda mě olízla, otřela se mi nosem o levou tvář, pak odkulhala do tmy, najít si odlehle místo, kde bude moct ulehnout a v klidu opustit tento svět.

Chvilku jsem zůstal na místě, myslel jsem na smrt a na to, jak klidně ji vlčice přijala, a vzpomínal jsem, jak jsem utekl, když jsem já měl čelit smrti. Pak jsem podobné morbidní myšlenky zahnal, vlezl jsem do chodby a začal stoupat.

Pro vlky byl poslední úsek těžší než pro mě. I když uměli šplhat zdatně, skála byla hladká, pro jejich drápy se nehodila, a tak pořád sklouzávali dolů. Konečně mě přestalo bavit na ně čekat, sklouzl jsem nazpátek, nechal jsem je jít napřed, a kdykoli jim to ujelo, podržel jsem je hlavou nebo rameny.

Několik minut nato jsme se ocitli na rovině, v malé, tmavé jeskyni. Byl v ní zatuchlý vzduch a silný pach chlupatých vlků to ještě zhoršoval. „Všichni tři tu počkejte,“ pověděl jsem jim šeptem, bál jsem se, že jejich pach pronikne k nějakým upírům. Šouravě jsem postupoval vpřed a dostal jsem se ke stěně z tenkého, křehkého kamene. Několika otvůrky a trhlinami prosvítalo kalné světlo. Tiskl jsem na dírky oči, ale nebyly dost velké, aby jimi bylo vidět. Vsunul jsem do jedné větší trhliny nehet pravého malíčku a opatrně jsem drolil kámen, až se otvor rozšířil. Přiklonil jsem se a teď už jsem na druhou stranu viděl – a ohromeně jsem zjistil, že jsem rovnou za Knížecí síní!

Jakmile jsem se z toho otřesu vzpamatoval – tvrdili mi, že ke Knížecí síni vede jenom jediná cesta! –, začal jsem uvažovat, co udělám teď. Zatím to šlo hladčeji, než se mi předtím snilo, ale teď je ta pravá chvíle, abych na svou zatím neuvěřitelně šťastnou hvězdu vsadil znovu. Ze začátku jsem chtěl prostě prorazit stěnu a křikem se dožadovat slyšení u knížat, ale někdo ze strážných nebo ze zrádců by mě mohl skolit – a se mnou by zabil i zprávu, kterou nesu.

Podstoupil jsem od stěny, vrátil jsem se k vlkům a odvedl jsem je strmou chodbou zpátky, na místa, kde bylo prostorněji a víc vzduchu. Uvelebil jsem se na zemi, zavřel jsem oči a začal jsem přemýšlet, jak se nejlépe dostat ke knížatům – a přitom se vyhnout kopím a mečům, jak těm v ruce věrolomných zrádců, tak i zbraním strážných, kteří by mě zabili v nejlepším úmyslu.